



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Annvs Diervm Memorabilivm Societatis Iesv. Sive
Commentarius quotidianae virtutis, notabilem vnius, vel
plurium in Societate vitâ functorum, virtute quapiam
insignium memoriam in menses diesque ...**

Nádasi, János

Antverpiae, 1665

XII. Die Avgvsti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9625

XII. DIE AVGVSTI.

P. STEPHANVS
KABES.

12. August.
Hungarus
in Tran-
sylvan. 1603.

Charitas.

Hinc inter Heroës & victimas charitatis collocat Alegambe, aitque cum aliis duobus in Siciliam abiisse. cum Claudiopoli exturbatus in exilio degeret. Ibi lue grassante infectis iuxta sanisque iuuantis toto animo incumbens & aures confitentibus præbens, corpora sepeliebat, magno pietatis ardore; donec & ipse tandem lue illâ correptus, ac è viuis ereptus est. Porro idem ibidem de Stephano sic: Loco nobili apud eosdem ipsos Transylvanos ortus, & Hungaricarum rerum apprime sciens fuit; cuius eò iactura grauior & nobis incommoda & populis ipsius iâ charitatem expertis dolori fuit. Cæterum neque semetipse charitatis officii, tū cum se sensit afflatum, eripuit; Neque concionari, aliaue obire publicè munia destitit, donec inualecente morbo ad lectum affixus est; vbi tamen eam quoque quam potuit, aduentantibus ad se diligentiam, ad pridie vltimæ mortis suæ, quæ in diem duodecimum Augusti incidit, ad animarum utilitates nauauit morte absumptus nobilissimâ in nobilissimo opere charitatis.

MAG. IOANNES
BITTER.

Germanus
Paderbonæ
11. August.
1629. a. tat.
33. 506. 9.

DE hoc sic habent literæ P. Christiani Lennep Rectoris Paderbonensis 5. Ianuarij 1630. exarata. Ioannes Bitter magnâ cum laude &

virtutis testimonio, humilitatis, charitatis misericordiæ operum in pauperes (quibus alternis diebus elemosynam ad portam Collegij distribuebat) studiosus; valdè obedientiæ tenax superioribus intimos animi sensus libenter patefaciens, B. Virginis cultor singularis, cui multas quotidie preces (& maxime pro felici morte impetranda) recitabat, denique talis, in quo vix erat aliquid quod magnopere reprehendi ac desiderari posset. Hic per in somnia & peruigiles ducendo noctes in æstiuis caloribus (quales in his locis multis retrò annis non fuerunt) in amentiam ac delirium incidit, & pro obiecto stultitiæ sumpsit Architopel ex Tragædia Absalonis quam exhibere parabat, & in qua tunc totus erat. Et vt erat seuerus in se, & admodum rigidus, morbi causas contempsit, neque vlli superiorum patefecit.

Die 12. Augusti 1629. à prandio hora 4. pomeridiana, cum ego quædam Collegij cubicula visitarem, huius fratris etiam cubiculum ingressus inueni illum flexis genibus resupino & reiecto in parietem capite ad omnem pietatis & patientiæ significationem composito vultu Quo viso vehementer commotus & pauefactus, subito (vti ego opinabar) deliquio ractum in clamo & ingemino nomen Iesus, domesticos voco atque etiam medicum & chirurgum, qui multò ante mortem ad auerrendos à pectore noxios humores (quibus valdè abundabat) cauterium ipsi in ceruice inusserat. Hi statim adfuerunt & catarrho extinctum pronunciarunt, materiâ noxiâ in fauces & pectus defluente. Ego vero

verò licet de salute ipsius omnis ante acta vita me bene sperare iuberet, anxius tamen ad meum & aliorum morem leniendum rogare dominum coepi vt dignaretur me de salute eius reddere certiore eo modo quo ipse sciret & vellet, ieiunaturum me omnibus septimanis per omnem vitam semel die Sabbati in B. Virginis & S. Ignatij honorem; scire dominum me hoc nulla curiositate ductum petere.

Has preces animo conceperam: & ecce coepit se spiritus quidam in templo præbere spectabilem. Quo viso incensus omnium ac territus sacristanus ad me accurrit. Instruo hominem quid facto sit opus. Cum igitur post illius mortem obiissent adhuc alij duo fratres, videlicet Petrus Hauzeur & Petrus Rhor, ambo dissenteria & febris, abiui ego Hildesum à P. Prouinciali euocatus. Interea spiritus ille iterum se obicit 16. Aug. Sacristano ante altare S. Crucis supra tumulum in quo sepultus erat Petrus Hauzeur & illum ipsum vestitu, colore, lineamentis, vultu exprimit; quem cum resumptis animis Sacristanus alloqui pararet, prior ipse spiritus occupat: Noli, inquit, timere à Deo missus adsum. Cui ille, vti fuerat à Rectore edoctus, si tu inquit à Deo missus es, hæc verba repete. *In nomine SSS. Trinitatis, & B. Virginis, & omnium Sanctorum qui sunt benedicti in omnem aternitatem.* Deinde ediffere quid velis. Repetit Spiritus totam sententiam distinctè & alacriter exhibita altari & venerabili Sacramento reuerentiâ. Deinde subiungit: Iussu Dei dantis id precibus Ioannis Bitter, & Petri Rhor adsum, ac iubeo te referre Rectori tuo, & aliis, Ionnem Bitter altero sacro è Purgatorij flammis ereptum, Petrum autem Rhor breuiore tempore peccatis expiatis ad cælum abiisse. Sacristanus qui sibi inter initia sermonis timorem

demptum & tranquillitatem allatam sentiebat, animosior redditus. Tu verò, inquit, quandiu in Purgatorij flammis detentus es? Hoc, inquit, spiritus perinde est: tuâ ope non indigeo nam & mihi parata est beatitudo aeterna apud Deum & Sanctos eius. iam in tertium vsque diem commoditatem te alloquendi hic prætolari iussus sum, & hac legatione functus, ad cælos ibo. Cur ergo, ait Sacristanus, in consueta veste, eodemque corporis habitu quo eras, cum apud nos viueres vteris? ne te, inquit spiritus, terrem: Sed tu abi; & hæc quæ dixi renuncia Rectori tuo, & aliis. Eo dicto in pulcherrimum, & splendentem totius corporis habitum translatus, & ad aliquod spatium eleuatus, disparuit; ac Sacristanum tantis lætitiis incedentem reliquit, vt domi quæsitum sit à multis, quæ tandem gaudij causa esset? Et expresserunt quidam vt referret priusquam ego reuerterer Hildesio. Alterâ deinde luce cum lampadem concinaret Sacristanus, accedit iterum Spiritus Petrum Hauzeur repræsentans splendidissimâ veste. albâ amictus, & relucente vultu ac iucundissimo; obseruasti, inquit, quæ heri tibi mandauit Rectori referenda? Caue excidant memoriâ, & scribe. Cum Sacristanus se accuratè tenere omnia diceret. Laus, inquit, Deo! Ego ad te non reuertar vltra, & exhibita Venerabili Sacramêto reuerentiâ, inflexione corporis, eodem quo pridie modo in altum elatus disparuit. Ego licet sciam diabolus se posse transformare in Angelum lucis, cum tamen nullum habeam vel minimum indicium mali spiritus; sed potiùs omnia signa boni: fateaturque Sacristanus se memoriâ eius apparitionis vehementer in bonum impulsus esse, & multorum dierum admirabili gaudio perfusus; existimo apparitionem hanc à Deo & bo-

ni Spiritus esse. Ita ille.

P. IOANNES

BERNARDVS THANHAVSEN.

Germanus
Græcij. 12.
Aug. 1634.

Vocatio.

Permissio.

Lingua.

Burgator.

Illustris comitum familia primogenitus cum esset, Societatem initurus Græcij Philosophiæ magister creatus, missum sibi à Ferdinando II. Imperatore aureum torquem palam in theatro è Legati manu accepit Romæ Theologiam cum defenderet, dictum est; illius ingenium & doctrinam iam tum docendæ Theologiæ parem esse. Franciscus Ioannis Germanus Mussiponti extinctus, amitæ Sanctimoniali splendida in veste apparuit, vt fama est, & dixit se Societati nomen datum fuisse, si vixisset. Nunc verò id fratrem sui loco facturum. Is fuit hic Ioannes; quem longo postea intervallo Ignatius quoque securus est, aded vt hæc familia Societati duos fratres & quatuor Collegia dederit; Iudenburgense, Fluminense, Styrense, Zagrabienense, cum tertiæ probationis domo, & fundatione Missionum quæ est instar fundati Collegij. Viuax, & excitatum illi erat ingenium, de quo sibi Murius Vittelleschus Præp. Generalis magna promittebat. & cuius æstum charitate ac patientiâ sustinendum moderandumque censebat Georgius Forro Austria Præpositus Prouincialis, Mutio illam prudentiam magnoperè per literas probante atque laudante, sciuente postea in Styria lues è Logicis discipulis suis vnum charitate abreptus inuiserat, eique seruiert: inde illi lues, & mors. Octavo ferè post illam die socio cuidam per quietem speciei subtristi se spectandum dedit ore ac manibus inflammatis. Illo dicente. Omi pater, ora pro me; respondit: quin tu potiùs ora pro me. Quarto ferè post die curatis

interea pro illo sacris & precibus, ad fuit eidem per quietem serenus & dicens: *Ego venio in resurrectionem.* Et videri desuit. Plura de eo in vita.

GILBERTVS

MIDLETONVS. SCHOL.

Romæ in Scotorum Collegio degebat in Societatem necdum adscriptus & dabat specimen eximia pietatis cum 4. nonnunquam sacrificiis interesset, nec iocationes irrisorum contubernalium moraretur obiectantium, quod nimium esset pius. In aditu tyrociniæ sacræ illæ S. P. Ignatij exercitationes ita illi ardebant, vt vna hora non nisi quarta horæ pars illi fuisse videretur. Quocirca singulis illis commentationibus alteram horam propè integram adiungebat; quod suo animo liberaliùs indulgeret. Inter orandum vix aliud aberrabat Gilberti mens, aded totus orabat. Per viam asperam iter aliquando cum nouitiis peregrè faciens, aliis è saxi & cæno eluctatos se dicentibus ille nihil eâ viâ asperitate sensit se à cælestibus cogitationibus auocatum. Aliàs nudis manibus spinas ad iter expediendum tractans licet cruentas manus haberet, dolorem ne aduertit quidem. Videbatur in quodam lumine habitare corde sursum surrecto. Manè quotidie per S. Augustini manus, velut in Thymiaterio, æterno Patri offerebat thymiamam; Sanctorum cineres, lachrymas Beatissimæ Virginis & Christifanguinem pretiosum; vt sic per illos gratias Deo pro beneficiis redderet ampliores, & gratiores. Aliquando etiam à Patribus vt sacrum votium de S. Augustino facerent impetrabat. Regulis innitebatur vt fundamento, eaque vocabat medullam, compendium, florem perfectionis. Examini particularis.

Scotus Romæ 12. Augusti. 1639. ætat. 24. Soc. 4.

Exercitia.

Oratio.

Manu S. Augusti.

ularis corollam seu decadem brachio alligatam retinuit, vsque ad mortem. Cum sanguinem è pectore affluenter sibi per os erumpentem videret, illius pro Christo fundendi cupidus hæc identidem repetebat: Domine mi, omnia martyria mundi. Pro imminente mortis articulo, *Te Deum laudamus* in gratiarum actionem recitavit, sensu planè insigni, & professionem fidei è Tridentini formulâ instauravit. De Gilberto mortuo facta est laudatio in Collegij Romani triclinio ab vno è Patribus, qui duo potissimum eius apophtegmata ponderavit. Alterum; *Anima mea cognouit te nimis: propterea ego sum semper in te & tu in me per orationem habitualement.* Alterum: *Potius mori quam tepidus fieri.* Conditus est præter communem morem in loculo separato.

P. FLORENTIVS
MONTMORENCY.

Belga Infans. 12. Aug. 1619. ætat. 79 Soc. 60.

Romæ ad Societatem, sed in Belgio incundam coram admisit Florentium P. Claudius Aquaiua, & P. Manaræo de illo scripsit; videri à se illum idoneum, in quem aliquando vniuersa Societatis gubernatio posset incumbere. In Societate postea quàm Philosophiam ac Theologiam septennio explicuit, præfuit quæ Collegiis pluribus, quæ Patribus tertij anni. Prouinciam Gallobelgicam bis, semel Flandrobelticam administravit; & vtramque postea visitauit nomine Francisci Picolomini Generalis; vti iam antea Aufriacam & Bohemicam nomine Mutij Vitelleschi Generalis visitarat. Romam primùm Gallobelgicæ Procurator, postea bis Elector ad Generalem Congregationem est missus. Apud Vincentium Carafam fuit Germaniæ Assistent, & ab eodem

designatus Vicarius Generalis. Omnibus propè Societatis Magistratibus functus est, vnicâ supremâ Præfecturâ exceptâ, ad quam tamen etiam fuit non vnâ suffragatione postulatus. Ad hæc officia, licet non eodem ordine gesta quo narrata sunt, parem attulit sapientiam & virtutē. Crucifixus illi, per iter potissimum, semper pendeat è collo ad crebra oscula opportunus, atque ad consilium capiendum. In rebus dubiis etiam SS. Sacramentum consulebat: & si adire non posset, è cubiculo salutabat, petebatque consilium. Profunda illi erat erga Dei matrem reuerentia cultusque assiduus. Noctu si quid somnum abrumperet, eam è corolla variis artibus salutabat; per iter, licet ære campano minime moneretur, illam manè, meridie, vespèri verbis Angeli reuereri non obliuiscatur: obuias Deiparæ icones capite modicè inclinato, & gressu quoque quandoque suspensò venerabatur. Commemorabat aliquando non sine manâibus vbertim lachrymis, se ad Societatem ed plectum, quòd in ea Sodalitates adeoque varias eam colendi artes vigere perspiceret. S. Catharinæ Senensis ac S. Gertrudis diuinitus id edoctarum exemplo (vti narrabat ipse) certas sibi easque quotidianas è breuiario preces adnotarat pro Ecclesiæ vniuersæ progressu, tanquam pro re pergrata SSS. Trinitati.

Sanctotum cultui extendendo Romæ plura Sanctorum corpora impetrauit, quibus multa quæ Societatis, quæ aliorum templa religiosè locupletauit. Erga sibi cognomines tamen Sanctos singulari præ aliis pietatis affectu ferebatur.

Nunquam pedem prius è cubiculo efferebat aliquid negotij aggressurus, quin prius SS. Sacramentum, Beatissimam Virginem, Angelumque custo-

NN 2 dem

Mabus.

Crucifixum.

B V.

Vocatio.

Oratio.

Negatio.

dem consuleret de genibus, ac eis negotium commendaret. Salutabat obuiorum Angelos custodes.

Charitas erga senes, ægros, hospites, exules afflictos multis paternæ suauitatis ac eximiæ liberalitatis exemplis firmata in illo semper emicuit.

Mortif,

Hebdomadam ita distribuerat; vt aliis diebus aliis se modis ex cruciaret. Si extrariorum epulas declinare non posset, illas non adibat nisi cingulo aculeis aspero ad renes circumducto, & cruce cuspidibus item pectus lancinante armatus.

Examiniis particularis etiam extremo in senio, incredibilis in parendo accuracionis, ordinis disciplinæ domesticæ, charitatis erga omnes fuit retinentissimus. Cum regeret, aiebat: *homo vnus, homo nullus*, adeoque lubens auscultabat quid alij iudicarent, facileque in aliorum iudicium sententiam probe expensam. Hodierna in crastinum minimè differebat, & ne quid per in-

considerantiam omitteret, schedulam pulpito affixam habebat præ oculis, indicem agendorum; nullius oculos veritus nisi Dei; & ausus disciplinam contra quoscunque tueri, nullo metu respectum humanorum: id quod illi sanctum fuit etiam in superioribus diligendis, cum eos proponeret Præposito Generali. Cum per oculorum caliginem & virium imbecillitatem diuinis operari extremis temporibus iam non posset, quotidie ad extremum vsque diem sacræ Eucharistiæ pane Angelico refici voluit. Crucifixum è collo pendulum identidem exoscultatus aiebat inter alia: *In manibus tuis descripsisti me: lege scripturam tuam & salua me.*

Euchar.

Crucif.

Monebat superiores vt in arduis, diuinæ Matris ac S. Patris Ignatii opem enixius implorare assuescerent. Ad principem Robecanum suum è fratre nepotem præclara documenta epistolâ complexus dedit.

B.V.

S. Ignat.

XIII. DIE AVGVSTI.

IOANNES CAROLVS BERCHMANS SCHOL.

21. August.
Relga Romanæ. 1521.
ætat. 22.
Soc. 5.

B.V.

Vocatio.

Mensur.

DE Societate incunda deliberabundus, 25. Florenos, quos tunc fortè habebat ad manum, trifariam diuisit; & partem pauperibus, partem sacris celebrandis ad B. V. aram Louanij, partem eisdem ad B. V. Aspri-collis curandis dedit; vt lucem à Deo per B. Virginem impetraret, moxque conceptam animo Societatis petendæ destinationem voto firmavit. In Societate Deiparæ ac regularum studio fuit ad admirabilitatem vsque excellens vno die selecto, quot mensibus quo se colligeret: Perpetua illi sine vilo le-

thali peccato constitit innocentia, vt ferunt; & B. Aloysij imitatio ipsum Aloysium propè assecuta. Moriens coronâ B. Virginis Crucifixo & regulis alligatâ. *Hæc, inquit, tria mihi charissimæ; cum his libenter moriar.* Lugdunenses huius anni epistolæ affirmant; eodîe, quo ille Romæ diem obiit, visum esse per quietem piæ Virgini iuuenem è Societate in Sarcophago ante altare iacentem B. Aloysio meritis parem. Eius cor postea istuc allatum osculata & tota deliciis illiquefacta cum oraret in templo, audire sibi visa est illius adolescentis cor hoc esse quem viderat iacentem in templo Aloysio parem. Anima eius, (inquit P. Iacobus Strarius Flâdrobelgicæ Prouincialis) cui-dam

Mens.

Cor.